

Încredere în Dumnezeu

Pe la sfârșitul lunii iulie îngerii au început să plângă cu lacrimi cristaline. Acele mărgăritare s-au lăsat peste norii plumburii și atunci a început furia apelor.

Afară a plouat abundent, iar apele au crescut uimitor de repede. Autoritățile au anunțat cod portocaliu apoi roșu, iar oamenii erau panicați.

Irina este o fetiță de nouă ani care locuiește cu bunica ei într-o căsuță sărăcăcioasă, dar bogată în armonie și iubire. Era și ea speriată de veștile ce se anunțau la televizor. Fulgerele și tunetele înspăimântau inima pură și curată a bieteii copile. Se temea să nu se prăbușească casa bunicii.

Când fetița se uită pe geam, observă că apa ajunsese până la poartă. În acea seară o mașină de pompieri a evacuat toți

oamenii din sat, printre care și Irina cu bunica ei. Bunica copilei nu vroia să-și părăsească casa - agoniseala ei de-o viață - dar, în cele din urmă, a înțeles că viața copilei este mai importantă decât averea. Era un peisaj înspăimântător: unii nu vroiau să plece, alții se rugau lui Dumnezeu să-i cruțe, iar alții plâneau și nu știau ce să mai facă.

Oamenii erau amenințați de o viitură ce avea să înghită totul. Irina plânea întruna și o întreba pe bunica ei:

- Bunico, de ce se întâmplă toate astea? Este pedeapsa lui Dumnezeu?

- Da, copila mea, îi răspundea bunica cu inima plină de durere.

Toți locuitorii satului au fost duși în sala de sport a școlii din sat, unde au primit apă și hrană. Oamenii primeau vești că apa ajunsese deja până la ferestre. Din cauză că era foarte obosită, Irina a pus capul în poala bunicii și a adormit în timp ce se ruga lui Dumnezeu.

Părea că se urca pe o scară până a ajuns pe un tărâm cu nori pufoși și catifelati. Ajunse

la o poartă de aur, iar atunci, în fața ei, a apărut un înger cu priviri curate și blânde, cu aripi fine. În fața ei stătea Arhanghelul Gavriil cu o sabie de foc în mână. Irina lăsa capul în jos, apoi îngenunche. Atunci Arhanghelul Gavriil îi zise:

- Știu că ai venit aici pentru a mă ruga să-ți fie salvată casa.

- Te rog, bunule înger, ajută-mă!, zise Irina cu lacrimi în ochi.

- Dragă fetiță, Dumnezeu a trimis aceste inundații pentru că lumea s-a făcut rea și nu mai ascultă poruncile Sale. Mii de îngeri plâng în cer, iar lacrimile lor au ajuns la voi pe pământ. Sfatul meu este să ai încredere și speranță în Dumnezeu, iar El te va ajuta, deoarece cu voia Lui se fac toate. Ține minte, copilă!

Atunci copila auzi o voce:

- Trezește-te, Irina!

Era vocea bunicii care o sculase. Afară încă ploua

torențial, iar oamenii erau amenințați de puhoai. Pe chipul acelor oameni se vedea tristețea.

A doua zi s-au întors în sat și au văzut dezastrul ce-l făcuse apa. Casele erau inundate, iar unele nu mai erau. Casa Irinei nu s-a prăbușit, dar mobila, hainele, animalele au fost luate de ape. Furia apelor se mai calmase, dar jalea oamenilor abia începuse.

Irina și bunica ei plâneau, dar încrederea în Dumnezeu nu au pierdut-o. Știau că Cel de Sus îi va ajuta. Acum a apărut soarele. Apare și curcubeul... Iar curcubeul este semn că Dumnezeu nu va pierde lumea și că așteaptă ca oamenii să se îndrepte.

Cei care nu au fost afectați de ape trebuie să ofere ajutor. Să ajutăm sinistrații!

*Andreea Cîmpan,
clasa a VI-a, Rădăuți*

